
**TĒVAS, SŪNUS,
IR ŠVENTOJI DVASIA**

A DAWN PUBLICATION

Tevas, Sunus, ir Šventoji Dvasia

“Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, Žmogus Kristus Jezus; jis pats save davė atpirkimą už visus, — liūdimą savu laiku.” — 1 Timotiejui 2:5, 6.

KIEKVIENAS žmogus gimsta turėdamas palinkimą garbinti aukštesnę už savę galybę — Aukščiausią Esybę. Norėdama patenkinti toki garbinimo troškimą, žmoni-ja sugalvojo sau įvairių nesubrendusių ir klaidinančių nuomonių apie savo dievaičius. Kaikurie, o kartais net visos tautos, bandė prašalinti nuomonę apie Dievą ir apsieiti be religijos, bet anksčiau ar vėliau ir vėl sugrįžo prie garbinimo kokios nors aukštesnės galybės. Kiti gi, norėdami pasinaudoti visais savo dievaičių palaiminimais, pasidarė sau daugybę dievų. Senovės atėniečiai buvo net padirbdinę sau statulą (dievaitį — stabą) prie kurio buvo parašas “Nežinomam Dievui.” — Ap. Dar. 17:23.

Tikrasis Biblijos Dievas buvo “nežinomas Dievas” didžiumai visuose amžiuose, net iki šiai dienai. Dar ir šiame pasaulio istorijos laiko-

2 Tēvas, Sūnus, ir Šventoji Dvasia

tarpy galingos jēgos stengiasi nustumti šalin Biblijos Dievą ir jo vieton pastatyti garbinimą pagoniško dievaičio. Todel pasirodo reikalas išnagrinėti Šventračio liūdijimą apie krikščionijos Dievą, kad mes, kurie stengiamės garbinti tikrąjį Dievą, galėtumėm tai daryti suprantamai — “dvasioje ir tiesoje.” — Jono 4:23, 24; Jer. 9:24; Jono 17:3; Neēm.8:8, 12.

Žymus neaiškumas apie Biblijos Dieva pasirodo daugeliose prieštaraujančiose nuomonėse. Vienok, mes neturime laiko tyrinėti kiekvieną iš tų prieštaraujančių teorijų. Geriausia bus eiti tiesiog į pačią Bibliją. Joje randame aiškiai parašyta, kad yra tik vienas Dievas, kurio vardas Jehova; ir kad šios gadynės krikščionys turi teisę manyti ir vadinti jį savo Dangiškuoju Tėvu.

Biblija taip pat kalba mums apie “Dievo Sūnų,” kurs yra mūsų Viešpats Jezus Kristus, pasaulio Atpirkėjas ir Išganytojas. Pirmasis Jono evangelijos skyrius sako mums, kad Jezus, pirma negu jis buvo padarytas žmogumi, buvo vadinamas “Logos,” kitaip sakant, “Žodis,” arba Jehovos, visatos Kūrėjo kalbėtojas. Kalbėdami apie Jezaus santykius su žmonija, kaip jos Išganytoją ir Atpirkėją, pranašai kalba apie jį kaip apie “Ramybės Kunigaikšį”; “Galingą Dievą”; “Emanuėlį”; “Mikolą”; “karalių Karalių”; “Tarpininką”; ir tam panašiai. Šitais įvairiais titulais nėra apibūdinami skirtingi dievai, bet tik įvairios

ypatybēs to paties vieno Dievo Sūnaus, kuri Tēvas īsakē garbinti kaip jis pats yra garbinamas. — Iza. 9:6; Mato 1:23; Dan. 12:1; Apr. 19:16; 1 Tim. 2:5.

Biblija taip pat kalba apie “Šventąją Dvasią.” Einant nesusipratimo keliu, sakoma kad Šventoji Dvasia yra asmuo, trečioji galinga esybė, jėgoje ir garbėje lygi Tėvui ir Sūnui, vienok kokiu tai slaptingu būdu ji esanti vienas ir tas pats asmuo. Bet mes pamatysime kad šitoki nuomonė nesutinka su Šventuoju Raštu. Tikrenybėje Šventoji Dvasia, apie kurią taip daug kalbama Šventąjame Rašte, yra šventoji Dievo galybė arba įtekmė — Dievo jega, kurią jis naudoja savo tikslų ir nutarimų įvykdimui. Tyrinėjant Šventraščio liūdijimus tasai faktas pasidarys labai aiškiai įmatomas.

Jehova, Meiles Dievas

Įsitikinę į pasklidusias klaidingas nuomones apie Jehovą, daugelis mano, kad jis žiaurus ir sąjausmo neturįs asmuo, reikalaujās nuožmaus nubaudimo visų, kurie pasipriešina jo valiai. Kurie taip mano, tie žiūri į Jėzų kaip į meilingą Biblijos Dievą, kuris atsistojo tarp rūstojo Sutvertojo ir žmogaus, kaip žmonijos Atpirkėjas ir Išganytojas. Šita nuomonė aiškiai pasirodo mažos mergaitės atsakyme į klausimą, ką ji pirmiausia darys, kai nueis į dangų, jos atsaky-

mas buvo kad ji pasislēps už Jezaus, kad Dievas nepamatytų jos.

Tyrinējant Šventajį Raštą ir norint sužinoti ką jis sako apie “meilēs ir gailestingumo Dievą,” pirmiausia yra svarbu pastebēti, kad aišķiai pasakya, kad pats Jehova taip pat kaip ir Jezus turi savyje meilēs jausmus. Apaštalo laišķe Titui 3:4 kalbama apie Dievą kaip apie mūsų “Išķganytoją,” ir ten pasakya, kad jis malonus ir meilingas. Šitas Šventojų Rašto pareišķimas parodo, kad jis yra pats išķganymo plano Autorius, Jezus, gi yra jo nuoširdus bendradarbis. “Nes Dievas taip mylējo pasaulį, kad davē savo viengimusijį Sūnų, kad kiekvienas, kurs į jį tiki, nežūtų, bet turētų amžinajį gyvenimą.” — Jono 3:16; I Jono 4:9, 10; Žydams 10:5-7.

Vardas Jehova reišķia pats per save esąs, arba Amžinasis. (*Dr. James Strong*) Biblijoje tas vardas taikomas išimtinai Sutvertojui, didžiajai Pirmaj Priežasčiai. “Nuo amžių ir per amžius tu esi Dievas” yra tai vienas Šventosios Dvasios įkvēptojo rašytojo pareišķimas, parodantis kad Jehova nėra sutverta esybē, bet pats visų dalykų Sutvertojas. (Psa. 90:2) Vardas Jehova niekad nėra pritaikomas Jezui.

Jehova yra Senojo Testamento žodis, kurį nenaudojo Naujojo Testamento rašytojai turbūt delto, kad jie manē jog tasai vardas yra per šventas vartoti kitų kalbų vertimuose, arba gal

delto, kad jie negalėjo rasti graikų kalboje tinkamo žodžio to vardo išreiškimui. Bet tai nereiškia, kad Jehova yra tik žydų tautos Dievas, kaip kaikurie nori mus įtikinti. Jis yra vienintelis tikrasis Dievas, visatos Kūrėjas, ir tai, tas, kuriame visi gyvi sutvėrimai gyvena ir juda ir yra. — Ap. Darbai 17:24-28.

Mūsų paprastuose Senojo Testamento vertimuose dažnai vartojama žodis Viešpats išvertimui žodžio Jehova. Pavyzdžiui, angliškame, taip vadinamame King James vertime, taip išverstasis žodis Viešpats yra susstatytas didžiosiomis raidėmis, ir delto yra labai lengva surasti tą žodį. Tyrinėdami mes randame kad Senajame Testamente tas žodis vartojamas labai tankiai, bet yra taikomas išimtinai Tvėrėjui, ne kitiems dievams, nežiūrint ar jie būtų geri ar blogi.

Kiti Dievai Senajame Testamente

Vienok, randame ir kitų ebraišku žodžių, kurie Senajame Testamente išversti Viešpats ir Dievas. Šitie žodžiai yra kartais taikomi Jehovai, ir pranašingai Jezui; kartais jie taikomi vienam arba daugiau angelams, o kartais net pagoniškiems valdovams ir jų dievams. Turime tris tokius ebrajų žodžius—*adon*, *Adonai*, ir *elohim*. Žodžiu *adon* dažmausia vadinami žemės didžiunai ir galiūnai. *Adonai* vardu gi visuomet vadinami dievaičiai, bet ne visuomet Jehova. Pavyz-

džiui Psalmēje 110:5 mes skaitome: “Viešpats tavo dešinēje. Savo rūstībēs dienā jis *sumuša karalius*.” Čia žodis Viešpats yra išverstas iš ebrajų žodžio *Adonai* ir nurodo į Kristų, įvardis “tavo” gi nurodo į Jėhovą.

Ebrajų žodis *elohim* Senajame Testamente yra daugskaitos žodis dažniausiai išverstas “Dievas” ir “Dievai,” ir kartais tuo vardu vadinamas Jėhova, kartais pranašingai Kristus, ir kaikuriuose atsitikimuose, išreiškiant pagarbą, tuo pačiu pavadinimu vadinami teisėjai, angelai, ir kartais net netikri dievai. Mes prisimename apie šituos įvairius ebrajų žodžius išverstus Viešpats ir Dievas delto, kad norime įrodyti faktą, kad Jėhova yra tik vienas ir vienintėlis *Visagalis Dievas*, esantis “nuo amžių ir per amžius. Šventajame Rašte rašoma apie kitus viešpačius ir dievus; bet Jėhova, nors apie jį kalbama kaip apie *Adonai* ir *Elohim* yra tikrasis ir Amžinasis Dievas.

Jehevos Pobudžio Ypatybės

Daugelio mintyse Jėhovos vardas buvo pažemintas tradiciniais klaidingais įsitikinimais apie jo asmenybę. Nuo tamsių viduramžių padavimo keliu atėjo įsitikinimas, būk Dievas esąs panašus į seną barzduotą vyrą. Biblija nemėgina išgalėms aiškinti apie didžiojo ir Amžinojo Dievo kūnišką išvaizdą, delto kad mūsų apribotas protas

negalētu įsivaizdinti jo garbės, jei ir būtų mums aiškinama.

Biblijoje daug pasakyta apie atsižymėjusias dieviškojo charakterio ypatybes. Ji sako mums apie jo begalinę išmintį, teisingumą, galybę ir meilę. Šitos Jehovos charakterio ypatybės turi tobulą lygsvarą, ir jų panaudojimas žmonijos naudai parodo mums Dievo garbę. Vienok, dieviškojo charakterio skaistumą mes galime įvertinti tik tada, kai mes pažįstame jo planą žmonijos naudai.

Nors Biblijoje pasakyta, kad Dievas yra meilė, kad jis teisingas, išmintingas ir galingas, tačiau šitos garbingos mūsų Kūrėjo ypatybės pasidaro suprantamos tik tuomet, kai mes išsižiūrime į galutiną jo tikslų įvykdymą žmonijos naudai. Tiesa, kad žiūrėdami vis aplinkui į Dievo sutvertus darbus mes galime matyti jo galybę, bet Dievo planas prikėlimui mirusiųjų ir ypatingai prikėlimas Jezaus iš numirusių, parodo jo galybę dar aiškiau negu jo sutverti dalykai. — Efez. 1:19, 20.

Neturint viso dieviško plano pažinimo gali kilti klausimas, kodėl Dievas nepanaudojo savo galybės greitesniam sustabdymui žmonijos kentėjimų, nes Šventajame Rašte pasakyta, kad jis yra meilingas taip pat kaip ir galingas. Bet mes turime atsiminti kad Dievas yra teisus ir išmintingas tiek pat kiek jis yra galingas ir meilingas.

Visa kā jis daro turi pilnai sutikti su visomis jo raksturo īpatībēm. — Psalm. 89:14.

Jei Dievs būtu buvēs tik meilīngas ir gailesīngas jis juk nebūtu pasmerkēš mīrtyn mūsu pirmūtīnīus gīmdytojus, nežiūrīnt to kad jis buvo jīems pasakēš, kad nusīdējē jīe turēs mīrtī. Vīenas Dīevo īstatymo pagrīndīnis nuosprendīs yra toks, kad "nuodēmēs alga yra mīrtīs." (Rom. 6:23) Todel jo teīsībē reikalavo kad mūsu pirmīejī gīmdytojai sumokētu bausmē už savo nusīdējīmā. Kai kas gali pasakyti, kad Dīevo planas prikēlimui mīrusījū pašalina jo teīsībē, reikalaujančīā mīrtīs bausmēs prasižengēliams priēš jo īstatymā.

Bet čīa ir vēl pasīrodo Dīevo īšmīntīs ir meilē. Jei būtu buvēs panaudota vīentīk teīsībē, tai nebūtu buvē pasīrūpīnta pašalīntī pradīnē mīrtīs bausmē; bet dīevīškojī īšmīntīs ir meilē surado būdā kaip Dīevas gali pasīlīktī teīsīngas ir vīstīek pavartoti savo galybē sugrāžīnīmui mīrusījū ī gyvenīmā. Tai jis padarys per Krīstū, pasaulīo Išganytojā. Pīrmāsīs Krīstaus atpīrkīmo darbas, pagal Šventājī Raštā, yra pats "atpīrkīmas." — suīteīkīmas lygīai sverīančīos kīnos. Dīevīškojī meilē patīekē atpīrkīmā, nes Šventraštīje pasakyta, kad "Dīevas taip mīlēja pasaulī, kad davē savo vīengīmusī Šūnū, kad kiekvīenas, kurs ī jī tīkī, nežūtū, bet turētū amžīnājī gyvenīmā." — Jono 3:16; Žydams 2:9.

Tai nereiškia, kad Dievas pakeitē savo nutarimą, kad "niuodēmēs alga yra mirtis." Dievišķoji išmintis irgi sulošē svabią rolę santykyje su mūsų Kūrėjo apsiėjimu su savo žmoginiais sutvėrimais. Dievas mateē kad žmogus turēs labai daug naudos iš pilno susipažinimo su nuodēmę ir su visomis jos pragaištingomis sekmėmis.

Žinojimui įsigyti yra keturi būdai: būtent, per nuojautą, informaciją, patėmyjimą ir prityrimą. Nuojautinis žinojimas priklauso tik vienam Dievui. Mūsų pirmutiniai gimdytojai gavo žinojimą pareiškimu apie tai kokios bus nuodēmės sekmės, bet to neužteka. Jei būtų norēta suteikti jiems žinojimą patėmyjimu, tai kiti sutvėrimai kur nors visatoje būtų turēję turėti prityrimų su blogu. Todel Dievas, vaduodamies savo išminčia leido blogą tarp žmonių, kad patsai žmogus prityrimais susipažintų su pavojingomis sekmėmis ir kad tuo pačiu kitos esybės patėmyjimu gautų naudingų pamokų.

Leidimas pasaulyje blogo buvo kitas Dievo beribės išminties parodymas. Jis galėjo sutverti užtenkamai žmonių visos žemės pripildymui ir tuo būdu apgyvendinti mūsų planetą be vaisinimo veikmės. Taip esant kiekvienas žmogus būtų patekęs asmeniškam ištyrimui gyvenimui. Tokiose aplinkybėse, jei būtų norēta atpirkti nuo mirties nusidėjėlius, tai būtų reikēję

patiekti kiekvienam asmenišką Atpirkēją. Matydami gi esamąjį Dievo patvarkymą, kuriame Adomas yra atsakomingoji visos žmonijos galva, mes ir vėl matome jo išmintį. Esamuoju patvarkymu nuodēmē užtraukē pasmerkimą ant visų, delto kad iš pat pradžios žmonės gimē netobuli, ir tuo pačiu pasidarē galima atpirkti visus vieno Atpirkējo mirtimi. — Rom. 5:12.

Tuo tarpu, kuomet kiekviena žmonijos padermēs gentkartē atsirado, ji tuojau turējo progos prityrimais susipažinti su nuodēmę ir su jos sekmėmis ir po to kiekviena laikinai užminga mirties miegu. Būsimuoju gi Kristaus karalavimo metu, kuomet žmonija bus atsteigta, jos dabartiniai prityrimai bus labai naudingi ir pagelbingi įvertinti palaiminimus kokie bus gaunami paklusnumu dieviškiems įstatymams, kurie tuomet bus vykdomi.

Einant šituo labai išmintingu patvarkymu kiekvienam Adomo vaikui bus duota proga prityrimais susipažinti su geru ir blogu ir tokiu būdu žmonės galēs protingai išsirinkti vieną ar kitą, kurie išsirinks gera ir priims per Kristų, mūsų Atpirkēją, teikiamąjį Dievo malonę, galēs tuomet turėti amžinąjį gyvenimą.

Ivairiausia Dievo Išmintis

Efeziečiams 3:10 Apaštalas Povilas kalba apie įvairiausią arba tuleriopą Dievo išmintį.

Čia Apaštalas aiškina, kad šita įvairiausi Dievo išmintis yra rodoma net angeliškiems sutvėrimams visatoje. Jiems tai yra ypatingai apreikšta Dievo apsiėjimais su bažnyčia šioje gadynėje. Tatoi reiškia kad Dievo sutvėrimai kituose gyvenimo laipsniuose turi naudoti matydami dieviškojo plano veikimą žmonijos padermės išgelbėjimui nuo nuodėmės sekmių.

Išrinkime ir prirengime bažnyčios, kuri ateityje bendradarbiaus su Jezumi jo karalystėje. Žuvusios žmonijos atsteigime, dar aiškiau pasirodys dieviškoji išmintis. Kaip išmintingi šitie nupuolusios padermės atstovai turi būti, išrinkti, ir prirengti mokinti ir laiminti tos pačios padermės žmones jiems tarpininkaujant būsimoje gadynėje.

Jų kvalifikacijos ištyrimas taip pat yra išmintingas; jie turi mylėti Dievą aukščiausia meile, savo gi artimą, taip nesaumylingai, kad jie jau linksmi naudoja savo gyvbes jiems tarnaudami, nežiūrint į tai, kad jų tarnavimas netobulas; nes tuo būdu jie tegalės būti išaukštinti ir pasieks garbingą ateities tarnavimą, kuriuo bus aktualiai suteiktas visai žmonijai gyvenimas. Tą patį dalyką Apaštalas Povilas vadina krikštu už numirusius. — I Kor. 15:29.

Taip, kurie dabar seka Jezaus pėdomis, tie karaliaus su juo tūkstantmetinėje karalystėje. Tos karalystės tikslas yra atsteigimas visos

žmonijos ī prarastajī žemiškā rojū. Per tā tūkstantī metū Kristus ir jo bažnyčia eis tarpininko pareigas mokindami ir laimindami pasaulī; ir pagaliau sugražins žmones ī vienybę su savo Kūrēju. — Apr. 20:4; Ap. Darb. 3:20, 21; Ap. Darb. 15:16, 17.

Taip mes matome kad Dievo planas parodo jo meilę, jo teisybę, jo galybę ir jo išmintī. Juo nuodugniau mes pažīstame sitā planā, tuo geriau mes galime matyti tenais apreikštajī garbingajī Dievo pobūdī. Pasinaudojant Dievo plano šviesa, net ir esamojo laiko aštrūs prityrimai, kuriuos žmonija turi pergyventi, pasidaro suprantami, nes mes žiūrime ī juos turėdami mintyse stebuklingajī Dievo patvarkymā visū žmoniū palaiminimui.

Jezus

Senajo Testamento Jehova Naujajame Testamente vadinamas Dangiškuoju Tėvu. Jezus mokino savo mokytočius taip melstis: “Mūsū Tėve, kurs esi danguje.” Jezus yra Dievo Sūnus, ir tokius santykius jis visuomet turėjo su Jehovu, Sutvertojum. Šventraštis aiškiai sako, kad Jezus buvo savo Tėvo bendradarbis nuo pat sutvėrimo pradžios. Jis taip pat sako, kad Jezus buvo “Dievo sutvėrimo pradžia” (Apr. 3:14), ir “pirmagimis pirm viso sutvėrimo.” — Kol. 1:15.

Šitie tekstai parodo, kad Jezus buvo tiesioginis Tēvo sutvērimas, ir todėl teisingai vadinamas jo "viengimisiu Sūnumi." Apaštalas taip pat sako mums, kad Jezus dalyvavo su savo Tēvu visuose tvērimo darbuose. Jo pasakyta: "Nes per jį sutverta visa danguje ir žemėje, matomi ir nematomi dalykai, ar tai sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios; visa sutverta per jį ir jam." — Kol. 1:16; Žyd. 1:2; Jono. 1:3; Efez. 3:9.

Kitas interesingas aprašymas, kalbantis apie tą patį dalyką, randasi pirmame skyriuje Jono Evangelijos. Čia kalbama apie Jezų jo pirmžmoginiame stovyje kaip apie Dievo "Žodį." Keturiokliktoje eilutėje pasakyta, kad "Tas žodis buvo padarytas kūnu ir gyveno tarp mūsų." Čia pavadinimas "Žodis" yra išverstas iš graikų žodžio *Logos*. Senovės karaliai, kuomet kalbėdavo į žmones, paprastai sėdėdavo už grotų, kurių priešakyje stovėdavo jų atstovas, kurs paskelbdavo žmonėms karaliaus pranešimą. Tas atstovas buvo vadinamas *logos* arba karaliaus žodis ar kalbėtojas.

Turėdami mintyje šitą *Logos* titulą mes matome, kad jis labai gražiai tinka viengimisiam Dievo Sūnui. Biblija skelbia kad tas *Logos*, Dievo Sūnus, visados buvo ir bus Jehovos veikėjas. Nevien visų sutvertų dalykų sutvērime, bet taip pat ir pašaukime ir prirengime

bažnyčios šiame amžiuje ir didžiajame atsteigimo darbe, kuris bus vykdomas tūkstantmetiniame amžiuje. Visuose tuose Dievo darbuose tas mylimasis Dievo Sūnus daro savo Tėvo valią ir bendrai veikia su juo. Tūkstantmetiniame amžiuje jis skelbs visoms tautoms ramybę ir jie nusikals iš savo kalavijų žagrių ir iš savo jiečių pjautuvų. — Mikėjo 4:1-4: Psalmė 46:10.

Kalbėdamas apie tą garbingą nutarimą įvykdimą žemėje būsimoose amžiuose, Dievo Sūnui vadovaujant, Apaštalas Povilas sako: "Jis turi karaliauti, iki nepadės visų neprietelių po savo kojomis. Paskučiausioji nepriatelė bus sunaikinta mirtis. Nes visa jis (Jehova) yra pavergęs po jo (Jezaus) kojomis. Kada gi sako: Visa jam (Jezui) pavergta, tai, be abejo, išskyrus tą (Jehova), kursai visa yra jam (Jezui) pavergęs. O kai visa bus jam pavergta, tuomet ir pats Sūnus pasiduos tam (Jehovai), kurs visa yra jam pavergęs, kad Dievas (Jehova) būtų viskas visame." — 1 Kor. 15:25-28.

Mūsų kalbos vertimas Jono 1:1, 2, nėra taip labai aiškus, ir todėl gali atrodyti lyg kad "Žodis" arba Logos yra tas pat asmuo kaip ir Dievas. Nesusipratimas pasirodo žodžiuose "ir Žodis buvo Dievas." Graikų kalbos tekste tas pareiškimas daug aiškesnis, nes jame pasirodo skirtumas tarp Logos, Jezaus, kurs šitoj

vietoj vadinamas Dievo vardu ir tarp paties Dievo Tēvo.

Šitame tekste žodis Dievas yra išverstas iš graikų žodžio *Theos*, reiškiančio galingasis, todėl pats skaitytojas turi nutarti ar tas žodis taikomas į Jehovą, didįjį Visagalį, arba į jo Sūnų, Kristų Jėzų, anksčiau vadinamu Logos, kurs taip pat yra Galingas. Tas pat žodis *theos* vartojamas 2 Korintiečiams 4:4, kur kalbama apie Šetoną kaip apie "šio pasaulio dievą" — galingą valdovą.

Aišku tat, kad Logos, Jezus, kurs buvo "padarytas kūnu," buvo Jehovos veikėjas. Nebuvo tai pats Jehova, Visagalis Dievas. Įdomu čia pastebėti, kad Pirmos Mozės Knygos aprašyme apie tvėrimą, pasakyta: "*Padarykime žmogų į mūsų paveikslą.*" Čia Jehovą kalba į Logosą, aiškindamas ir tvarkydamas tvėrimo darbą. — I Mozės 1:26.

Turėdamas tokią vienybės ir bendradarbiavimo dvasią, kai atėjo tinkamas laikas atpirkti nupuolusį žmogų, Logos "pasižemino," pasidarė žemo laipsnio tarnu kentėjimui mirties ant kryžiaus. (Pil. 2:7, 8) Visą savo žemiško tarnavimo laiką Jezus pasiliko nusižeminęs, visuomet primindamas tiems, kuriems jis tarnavo, kad žodžiai, kuriuos kalbėjo ir darbai, kuriuos jis darė, nebuvo jo paties, bet jo Tėvo. Toks jo elgesys pilnai atitiko jo pareiškimui:

“Mano Tēvas didesnis už mane.” — Jono. 14:28.

Jezaus Vienumas su Tevu

Į savo mokytinius Jezus pasakė: “Aš ir Tėvas esame vienas.” (Jono. 10:30) Šitas pareiškimas buvo klaidingai aiškinamas, nes buvo bandoma įrodyti, kad Jezus ir jo Tėvas esą vienas ir tas pat asmuo. Mes manome kad visi suitiks, kad yra ir kitokios rūšies vienumas, šale asmens panašumo. Septynioliktame Jono Evangelijos skyriuje pasakyta, kad Jezus meldėsi dėl savo bažnyčios vienumo. Savo maldoje jis prašo savo Tėvo atvesti jo bažnyčią į tokią pat vienybę, koki buvo tarp jo ir jo Tėvo. Aišku kad čia kalbama apie valios ir tikslo vienumą.

Taigi, tokioje pat prasmėje šitie Jezaus žodžiai reiškia, kad jis ir jo Tėvas yra viena. Tą patvirtina daugelios Jezaus kalbos. Savo tarnybos metu jis atkartotinai sakydavo, kad jis neatėjo daryti savo valios, bet valios savo Dangiškojo Tėvo, kurs jį siuntė. Kai Jezus buvo paduotas išjuokimui, sugėdinimui ir mirčiai, jis prašė savo Tėvo, kad, jei galima, atimtų tuo jo tą taurę. “Tačiau tebūnie ne mano valia, bet tavo,” jis pasakė. (Luko 22:42; Mato 26:39; Jono 5:30; 6:38) Dievo Tėvo valia visuomet turėjo žymiausią vietą mūsų Viešpa-

ties gyvenime. Todel jis tikrai galėjo pasakyti: "Aš ir mano Tēvas esame viena."

Del tos pačios priežasties Jezus taip pat teisingai galėjo sakyti: "Kas mane mato, mato ir Tēva." (Jono. 14:9) Kad šitie Jezaus žodžiai nereiškia, kad tie, kurie matė jį, taip pat aktualiai matė Jėhovą, aiškiai parodo daugelis Senojo ir Naujojo Testamento pareiškimų, nes paskyta, kad nēvienas negali pažiūrėti į Dievą ir išlikti gyvas (2 Moz. 33:20; 1 Tim. 6:16; 1:17; Jono 1:18) Jei tie, kurie matė Jėzų, būtų aktualiai matę Dievą, tai reikštų kad Dievas, visatos Kurėjas yra žmoginē esybē. Jezus reiškē kad jo gyvenimas ir tarnavimas apreiškē Tēvą tiems, kurie turėjo matančias akis.

Šale to turime atsiminti, kad Jezus būdamas žmogumi, buvo tikras tėvo Adomo vietas užėmėjas, nes pasakyta, kad jis buvo sutvertas į "Dievo paveikslą." Suprantama kad čia kalbama apie moralinį, o ne kūnišką, panašumą. Reikia suprasti kad Adomas sugėbėjo atskirti teisybę nuo neteisybės, kaip tai buvo paskelbta jo Sutvertojo įstatyme. Del tos priežasties jis buvo laikomas, atsakomingu už savo nusidėjimą.

Jezus, lygiai kaip ir Adomas pirm jo nusidėjimo, buvo Dievo paveikslas — tobula, nenusidėjusi žmoginē esybē. Jam reikėjo būti tokiu, nes kitaip esant jis nebūtų galėjęs atpirkti Adomą ir jo ainiją nuo mirties. Jis atėjo ant žemės

kaip Dangiškojo Tēvo atstovas; tadel visa, kā jis darē ir sakē, buvo tai, kā pats Tēvas būtū darēs ir sakēs jei jis asmeniškai būtū buvēs čia ant žemēs. Tokiu tat stebētīnu būdu įvyko kas Jezaus pasakya, kad kurie matē jī, matē Tēvą. Tai buvo vienintēlis būdas nupuolusiam žmogui matyti Dievą ir išlikti gyvu.

Šitas Šventraščiui atitinkąs supratimas apie Jezų kaip apie Tēvo mylimąjį ir viengimusį Sūnų, turētų padidinti mūsų įvertinimą ir versti mus duoti jam tinkamos vietas mūsų širdyse, kaip antrajam nuo paties Jehovos. Mes turime gerbti Sūnų taip pat kaip mes gerbiame Tēvą. (Jono 5:23) Pats Dievas laiko savo Sūnų taip aukštoje pagarboje, kad yra įsakęs angelams jī garbinti. (Žyd. 1;6, 7) Jei mes laikytumēmės nuomonēs, kad Jezus buvo pats Dievas, tai pasirodytu lyg kad mūsų Viešpats meldēs pats į save. Šale to sutiktume dar ir kitų nesutikimų Jezaus žemiškoje tarnyboje.

Jezus Dabar Aukštai Išaukštintas

Biblija parodo, kad vykdant dieviškąjį atpirkimo planą žmonijos naudai, viengimusis Dievo Sūnus turėjo pergyventi dvi prigimties permainas. Pirm pasidarymo žmogumi jis buvo garbinga dvasinė esybė, pagarboje ir valdžioje arčiausia pačiam Dangiškam Tėvui. Savo maldoje Jezus prisiminė apie savo pirm-žmogišką

garbę, sakydamas: “Tēve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią aš turėjau pas tave, pirma nekaip atsirado pasaulis.” (Jono 17:5) Ta šlovė buvo padėta šalin tada kai Logos buvo “padarytas kūnu.” Apaštalas aiškina, kad Jezus buvo padarytas kūnu “dėl mirties kentėjimo.” (Žyd. 2:9, 14) Būdamas dvasine esybe jis negalėjo duoti save kaip atpirkimo kainą už tėvą Adomą ir už jo ainiją; todėl jis nusižemino ir pasidavė mirčiai atpirkimui ir išgelbėjimui žmonijos nuo amžino sunaikinimo. — Pil. 2:7, 8; 1 Tim. 2:5, 6.

Prikeldamas mūsų Viešpatį iš numirusių Dangiškasis Tėvas suteikė jam daugiau negu pirmiau turėtą garbingą vietą dangiškoje karalystėje. Jis labai išaukštino savo Sūnų, pasodindamas jį savo dešinėje savo visatos soste. Jis jam davė taip pat ir dievišką prigimtį, taip kad dabar jis ištikrųjų yra dieviškasis Kristus — “jo garbės atšvaita ir jo esmės paveikslas.” (Psa. 110:1; Ap. Darb. 2:34, 36; Pil. 2:9-11; Žyd. 1:3, 13) Aleliuja, štai koks Išganytojas!

ŠVENTOJI DVASIA

Nesuprasdami Šventraščio pareiškimų daugelis klysta ir tiki, kad Šventoji Dvasia esanti asmuo, trečioji trejybės Dievų ypata; bet Šventasis Raštas, kuomet teisingai supraстas, tokios nuomonės nepatvirtina. Labai plačiai varto-

jamame anglų kalbos vertime, vadinamame King James Version, graikų žodis *pneuma* yra išverstas “ghost.” Lelio žodynas išverčia šį anglų žodį “šmėkla.” Taigi, sulig minėtuojų vertimu Šventoji Dvasia yra klaidingai pavadinta šventoji šmėkla.

Minėtasis anglų kalbos vertimas yra labai senas ir buvo padarytas tokiuose laikuose, kuomet žmonės buvo labiau įsitikinę ir linkę gerbti tai, ką jie vadindavo šmėklomis. Žmonių mintys buvo pripildytos įvairiomis nesuprantamomis ir nešaiškinamomis slapybėmis. Todėl ir tų laikų vertėjai laikėsi nuomonės, kad Šventoji Dvasia yra ypata, ir pasekmėse praminė ją ypatos pavadinimu. Panašiai manė ir kitų kalbų vertėjai ir dėlto įvairiuose Biblijos vertimuose įsiskverbė mintys, kad Šventoji Dvasia yra koks tai asmuo, kuomet tikrybėje tai yra nematomoji Dangiškojo Tėvo jėga arba galybė.

Senajame Testamente žodis “dvasia” yra išverstas iš ebrajų žodžio *ruach*. Pirmoj vietoj to žodžio prasmė yra “vėjas.” Taip sakydami mes nereiškiame, kad Šventoji Dvasia yra tik šventas vėjas. Tai yra tik šito žodžio kilmė. Vėjas yra nematomas ir galingas, todėl senovės žmonės taikydavo tą žodį įvairioms nematomoms ir galingoms įtekmėms. Kadangi dieviškoji galybė yra naudojama žmonių akims nematoma ir nesuprantama keliais ir būdais, dėlto

žodis *ruach* yra labai tankiai pritaikomas visiems Dievo veikimams.

Senajame Testamente žodis *ruach* yra išverstas ne vien “dvasia,” bet ir “kvapas,” “audra,” “vėjas,” “vėjuotas,” ir t. p. Aišku kad taip išverstas žodžiais norėta pasakyti, kad kalbama apie Dievo nematomą galybę arba įtakę. Pavyzdžiui: vėjas arba žmogaus mintys yra nematoma galybė, kurios veikimas nėra visai aiškus arba suprantamas.

Kaip jau buvo pareikšta, kad Naujajame Testamente graikų žodis, kuris yra išverstas “Dvasia” arba Šventoji Dvasia, yra *pneuma*. Pradinė to žodžio prasmė taip pat yra vėjas arba oras. Naujajame Testamente tasai graikų žodis yra išverstas ne vien “Dvasia,” bet ir “gyvybė,” “dvasinis,” o kartais ir “vejas.” Apreiškimo 13:15, kame pasakyta, kad “jam buvo duota suteikti žvėries paveikslui *dvasią*, angliškame vertime, tas pats graikų žodis *Pneuma* yra išverstas “life” — “gyvybę.”

Aišku tat, kad “Sventoji Dvasia” yra nematoma Dievo galybė, kuri apsireiškia įvairiais būdais. Kalbant apie Dievo tveriančią galybę pasakyta, kad “Dvasia sklendeno ant vandenu.” (1 Mozės 1:2) Buvo tai gyvybę-duotanti galybė. Mūsų gi krikščioniškame gyvenime Šventosios Dvasios įtaka dažniausiai reiškia Dievo mintis — mūs liečiančią jo apreikštąją

valiā.

Palyginimas ļvairiū Dievo Šventosios Dvasios veikimū su tuo, kā Šventasis Raštas sako apie veikimā nešventos Šetono dvasios, pagelbēs mums suprasti kā tikrybēje reiškia žodis dvasia. ļvairūs Šventosios Dvasios veikimai apibūdinami tokiais użvardinimais, kaip "Kristaus Dvasia," "šventumo Dvasia," "tiesos Dvasia," "šventoji pažadējimo Dvasia," "nuolankumo Dvasia," "Malonēs Dvasia," ir "pranašavimo Dvasia."

ļvairūs Šetono dvasios apsireiškimai gi apibūdinami tokiais pavadinimais, kaip "baimēs dvasia," "vergijos dvasia," "pasaulio dvasia," "paklydimo dvasia," "žyniavimo dvasia," "antikristo dvasia," "użmigimo dvasia." Nē vienas juk nemans, kad taip vartotas žodis dvasia, kuomet pritaikomas ļvairiems Šetono įtakos pasaulyje apsireiškimams, reiškia kad yra koki tai asmeniška "nešventoji dvasia," viename ir tame pat asmenyje su velniu.

Gimes iš Dvasios

Šventajame Rašte randame daug apibūdinimū apie Šventosios Dvasios veikimā krikščionių širdyse ir gyvenimuose. Vienas tokių apibūdinimū yra "gimimas." Tuo žodžiu išreiškiamas naujo gyvenimo prasidējimas, ir tokį darbą atlieka Šventosios Dvasios galybē: Šitas nauja-

sis gyvenimas, kuomet bus pilnoje to žodžio prasmėje “gimęs,” bus taip labai skirtingas nuo žmogiškojo gyvenimo, kad Jezus apie tai pasakė: “Vėjas pučia kur nori; girdi jo ūžimą, bet nežinai, iš kur jis ateina ar kur eina: taip yra ir su kiekvienu, kurs gimė iš Dvasios.” — Jono 3:8.

Graikų žodis, kurs mūsų Biblijoje yra išverstas “gimęs,” yra taip pat teisingai išverstas “užvaisintas,” arba “pradėtas,” delto pats skaitytos turi nutarti kurį rašytos turėjo mintyje. Pastebėję šitokį skirtumą mes suprantame, kad kalbant apie pasišventimą Kristui, netinka sakyti, kad jau žmogus yra gimęs iš Dvasios. Kuomet kas ateina pas Dievą ir padaro atgailą, ir tikėjimu į Kristų, savo Atpirkėją, padaro pilną pasišventimą ir apsiima vykinti Dievo valią, tai tikrybėje jis būna tik “atgimdytas” Šventosios Dievo Dvasios. Kitaip sakant, tuomet tik prasidėjo jo naujasis gyvenimas.

Bet šita naujoji gyvybė, simbolinėje prasmėje, yra tik gemalas. Reikia jį maitinti Dievo Žodžiu, kad išsivystytų ir pasidarytų stiprus Viešpatyje ir jo stiprybės jėgoje. Pilnos prasmės gimimas įvyks prisikėlime iš numirusių. Tuomet šitas naujas gyvenimas bus tikrai “gimęs” iš Dvasios. Iki tam laikui nė vienas iš taip gimusiųjų negali ateiti ir nueiti kaip nematomasis vėjas. Patėmyję tokį žodžių “gimęs” ir “pradė-

tas” skirtumą mes galime daug geriau suprasti kaip Dievo galybē, jo Žodžiui tarpininkaujant, veikia pasišventusiuose Viešpaties pasekējuose.

Dvasios Krikštas

Šventasis Raštas taip pat kalba apie Dvasios “krikštą.” Žodis krikštyti reiškia panardyti arba palaidoti; todėl būti pakrikštytu Dievo Dvasia reiškia būti pilnai pasidavusiu ir besistengiančiu vykinti Dievo valią. — buvimą jos kontrolėje, nebeturėjimą savo valios. Vienok, paties Dievo žvilgsniu, visa Kristaus bažnyčia buvo pakrikštyta Šventąja Dvasia Sekminių dieną; delto nebėra reikalo išnaujo išlieti jo Dvasią ant kiekvieno asmens, kurs pasišvenčia daryti jo valią.

Apaštalas Povilas rašė: “Nes mes visi esame pakrikštyti vienoje Dvasioje,” ir jis aiškina, kad asmeniškai žmogus gauna tokį krikštą tada kai jis įeina į Kristaus kūną. (1 Kor. 12:13) Tai reiškia palaidojimą mūsų valios į Dievo valią, taip kaip ji yra išreikšta per Kristų, to “kūno” Galvą. Supratę kaip reikia ką reiškia Dvasios krikštas, mes nebejieškosime atsikartojimo stebuklingų Dievo galybės apsireiškimų, kokie įvyko Sekminių dieną.

Supratę ko mes turime laukti po to kai mes pasiduodame Šventosios Dvasios įtakai, mes nebesistebėsime kodėl negalime kalbėti įvairio-

mis kalbomis, taip kaip mokytiniai darė per Sekmines ir per trumpą laiką po Sekminių, Kalbėjimas „įvairiomis kalbomis,” kaip buvo daroma ankstyboje bažnyčioje, buvo tuomet būtinas reikalas. Sekminių dieną Jeruzalėje buvo susirinkusių žydų iš įvairių apgyventojo pasaulio kraštų. Jie kalbėjo įvairias kalbas, o Viešpaties valia buvo toki, kad jie turėjo gauti liūdijimą apie tiesą, kurią skelbė apaštalai. Norint pasekmingai tai įvykdyti mokytiniam buvo suteikta stebuklinga galybė kalbėti įvairiomis kalbomis. Bažnyčiai gi augant, kuomet jau daug iš tų įvairių kalbų žydų įtikėjo, nebebuvo ilgiau reikalinga kalbėti į juos stebuklingai suteiktomis kalbomis, nes mokytinių tarpe atsirasdavo galinčių kalbėti ir skelbti Evangeliją jų pačių suprantamose kalbose.

Pripildyti Dvasia

Šventasis Raštas sako: “Būkite pripildyti Šventosios Dvasios.” (Efez. 5:18) Kaip tuščias ir bereikšmis būtų tasai pareiškimas jei Šventoji Dvasia būtų ypata! Kuomet gi mes pripažįstame kad tai yra tik Dievo galybė arba įtaka, naudojama krikščioniškame gyvenime daugiau sia per jo rašytąjį Žodi, tuomet mes galime suprasti kaip mes galime turėti daugiau ar mažiau Dvasios įtakos mūsų gyvenimuose. Norint būti pripildytais Dvasia reikia ištuštinti save ir pa-

dēti šalin savo valią. Paskui reikia uoliai ir atydžiai tyrinėti Dievo Žodį ir stengtis vykinti visus jo teisingus patarimus.

Šventajame Rašte taip pat pasakyta, kad krikščionys yra "užantspaudžiuoti" arba "paženklinti" ar "pažymėti šventąja pažadėjimo Dvasia." (Efez. 1:13) Rašant Senąjį Testamentą Dievo Dvasia taip vadovavo pranašų mintis, kad jie paraše daug pažadėjimų, kurie buvo ir bus suteikiami jo ištikimiesiems. Naujasis Testamentas taip pat buvo parašytas tiesioginiu Dvasios arba Dievo galybės vadavimu, ir jame parašyta dar daugiau pažadėjimų, kuriais Dievas garantuoja nugalėjimą per Kristų kiekvienam ištikimam Viešpaties pasekėjui. Tokiu būdu jis "pažymi" mūs savo pažadėjimais, užtikrindamas, kad jei mes būsimė jam ištikimi, jis suteiks mums malonės ir pagelbos kiekviename reikale; o prisikėlime iš numirusių suteiks mums gyvenimo vainiką.

Kalbant apie Šventosios Dvasios veikimą krikščionių gyvenimuose, dar yra vartotas žodis "liūdijimas." Apaštalas sako, kad ta "pati Dvasia duoda liūdijimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai." (Rom. 8:16) Ir tas dalykas yra aiškus ir suprantamas. Visame Dvasios įkvėptajame Rašte yra parašyta apie įvairius žingsnius ir prityrimus krikščionių, kurie ištikimai daro Dievo valią. Kurie patyrė, kad

Dievas laimina juos, kuomet jie seka Šventosios Dvasios vadovystę laikydamies jo Žodžio, tie turi "liūdijimą," kad Šventosios Dvasios atgimdymu jie buvo priimti į Dievo šeimyną ir taip pasidarė Dievo vaikai.

"Ant Viso Kuno"

Šventosios Dvasios arba Dievo galybės veikimas nėra skirtas vien tik šiam amžiui. Šventasis Raštas parodo, kad tūkstantmetinio Kristaus karaliavimo metu jis "išlies savo Dvasios ant viso kūno." (Joėlio 2:28) Būtų sunku įsivaizdinti kaip ypata arba Šventosios Dvasios asmuo galėtų būti "išlieta;" bet šitas pareiškimas yra lengvai suprantamas kuomet mes žinome, kad Dievo Šventoji Dvasia yra jo galybė arba įtek-mė — jėga, kurią jis naudoja visų savo gerų su-manymų įvykdymui.

Tūkstantmetinėje gadynėje Dievo Dvasia bus įvairiais būdais išlieta žmonijos palaiminimui. Viešpats padarys, kad visa žemė bus pripildyta jo garbės pažinimo, kaip vanduo dengia jūrą. (Iza. 11:9) Jo galybė taip pat bus panaudota sugražinimui mirusiųjų į gyvenimą, nes jo pažadas yra toks, kad "bus prisikėlimas iš numirusių teisiųjų ir neteisiųjų." — Ap. Darbai 24:15.

Pažadėjime apie Naują Sandorą, kurią Vieš-pats padarys pirmiausia su Izraėlio namais ir

paskui su visu pasauliu, yra pasakyta, kad Viešpats įrašys savo įstatymą į žmonių širdis. (Jer. 31:31-34) Tą darbą taip pat atliks Šventosios Dvasios veikimas gyvenimuose tų, kurie bus paklusnūs Kristaus karalystės įstatymams.

Tūkstantmetiniu Kristaus karaliavimo metu Šetonas bus surištas ir jo dvasia nebeturės įtakos žmonėse gundyti juos į pikta. Kiekviena naujosios visuomeninės tvarkos aplinkybė bus pagelbinga vykinti teisingą Dievo valią. Meilė užims vietą saumylumo ir ji bus valdančioji jėga visų žmogaus veikimų. Žmonės sužinos, kad didžiausis ir pastovausis džiaugsmas ateina per daryma gera kitiems, o ne iš to, kad žmogus pirmiausia stengiasi saumylingai patenkinti savo reikalus.

Visa žmonijos padermės išvaizda išpalengvo persimainys delto, kad Dievo Dvasia bus išlieta ant viso kūno. Mes galime labai džiaugtis, kad tokiu būdu panaudotoji Dievo galybė išlaisvins ir palaimins suvargusią ir mirštančią žmonijos padermę. Kuomet žmonės pradės pažinti, kad Šventosios Dvasios išliejimu gautieji palaiminimai ateina nuo didžiojo ir tikrojo visatos Dievo, dangaus ir žemės Sutvertojo, tuomet jie su džiaugsmu pagarbins jį, nes visiems bus aišku, kad jis yra tikrasis meilės Dievas.
